

ΚΑΘΙ ΚΟΟΥΛΑ

Η ζωή, ο έρωτας και όλα τα άλλα...

HEARTSIDE BAY

ΒΙΒΛΙΟ 1

Το
καινούργιο
κορίτσι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HEARTSIDE BAY 1 – THE NEW GIRL
Από τις Εκδόσεις Scholastic Children's Books, Λονδίνο 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Heartside Bay 1 – Το καινούργιο κορίτσι**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Cathy Cole

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Κτενάς

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Παναγοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Scholastic Ltd.

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Scholastic Ltd., 2014

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1015-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1016-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΚΑΘΙ ΚΟΟΥΛΑ

HEARTSIDE BAY

Το
καινούργιο
κορίτσι

*Μετάφραση:
Μιχάλης Κτενάς*

*Ένα μεγάλο ευχαριστώ στις Λούσι
Κόρτνεϊ και Σάρα Γκραντ.*

Μαμά;» άρχισε να λέει διστακτικά η Λάιλα Μάρεϊ.
Η μαμά σήκωσε το βλέμμα της από το κουτί που άδειαζε
πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. «Χμ;»

Είχε έρθει η ώρα να μιλήσει, η Λάιλα όμως δεν μπορούσε
ν' αρθρώσει λέξη.

*Έλα, το έχεις προβάρει, είπε από μέσα της. Απλώς άνοιξε το
στόμα σου και πες το!*

Είχε σκεφτεί τι θα έλεγε από τη στιγμή που σηκώθηκε από
το κρεβάτι της σε τούτο το ξένο σπίτι κι ένιωσε τα σκληρά σα-
νίδια κάτω απ' τα πόδια της. Είχε προβάρει τα λόγια της ξανά
και ξανά καθώς βούρτσιζε τα λαμπερά καστανά μαλλιά της,
που έφταναν μέχρι τους ώμους της, και προσπαθούσε να τα
χτενίσει μ' έναν τρόπο που να μη θυμίζει σε τίποτα το αλλοτινό
της χτενίσμα στο Λονδίνο. Τα είχε προβάρει νοερά ενώ σκούπι-
ζε τη χοντρή γραμμή αίλαινερ που ήδη είχε τραβήξει και στη θέ-
ση της έβαζε ένα διακριτικό στρώμα μάσκαρας για να τονίσει
τα μεγάλα μπλε μάτια της. Μετά είχε ισιώσει τη γραβάτα της
τόσο, που για πρώτη φορά ο κόμπος ακουμπούσε το κουμπί
του κολάρου του πουκαμίσου της. Μάλιστα, είχε αντισταθεί
στην παρόρμηση να μαζέψει τη φούστα από πάνω για να την
κοντύνει. Μα γιατί δεν μπορούσε να το πει; Μήπως γιατί λέγο-
ντάς το έκανε τα πάντα πιο... αληθινά;

«Θα ήθελα στο Χάρτσαϊντ Μπέι να με φωνάζουν Λάιλα», είπε με φωνή που έτρεμε. «Όχι Λιλ. Αν θέλω να ριζώσω εδώ, πρέπει να κάνω μια καινούργια αρχή. Είναι καιρός πια να γίνω κάποια άλλη». Σήκωσε το κεφάλι της, προκαλώντας τη μητέρα της να πει κάτι. Η μαμά της ήταν ψυχοθεραπεύτρια και συνήθιζε να θέτει ήρεμα ερωτήσεις που έκαναν τους ανθρώπους να της ανοίγονται και να της εκμυστηρεύονται τα προβλήματά τους. Η Λάιλα έλπιζε να φανεί αρκετά δυνατή και να μην υποκύψει στην επιμονή των ερωτήσεων της μαμάς της και της συμπόνιας που έκρυβαν.

«Τι ωραίο», είπε η μαμά της. «Μου θυμίζει λουλούδια' βιολέτες, κρινάκια...»

Λάιλα ήταν όλο; Η Λάιλα δεν πίστευε στ' αυτιά της.

«Τα λέμε», είπε και βγήκε απ' το σπίτι με τη σάκα της περασμένη στον έναν ώμο.

Καλά ήταν τα λουλούδια, σκέφτηκε κατεβαίνοντας το σοκάκι που έβγαζε στον κεντρικό δρόμο. Τα λουλούδια δείχνουν άνθρωπο που δεν τριγυρνάει καταστρέφοντας ζωές και δεν ερωτεύεται ακατάλληλους ανθρώπους. Κι αυτή το είχε κάνει αρκετές φορές μέχρι τώρα.

Ήταν ήδη κακό που είχε μετακομίσει στην αγγλική πόλη του έρωτα μόλις μία εβδομάδα πριν από την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Όλα εδώ ήταν τέλεια, χαρούμενα και τακτοποιημένα, αντίθετα με το τσακισμένο ηθικό της και τον μπερδεμένο ψυχικό της κόσμο. Ακόμα και με το διακριτικό μακιγιάζ της και την καθωσπρέπει σχολική στολή της, άραγε θα μπορούσε να προσαρμοστεί σ' αυτό το μέρος; Καθώς περπατούσε, έβλεπε συνεχώς τέλεια μικρά σπίτια με ασορτί εξώπορτες, πεζοδρόμια χωρίς πατημένες τσίχλες και παράθυρα με χρωματιστά περβάζια. Και καρδιές. Καρδιές παντού! Οι λάμπες φωτισμού από σφυρήλατο σίδηρο, οι μεταλλικοί σκουπιδοτενεκέδες, ακόμη και τα καπάκια των υπόνομων ήταν καλυμμένα με καρδιές. Λες και χρειαζόταν να της θυμίζουν τον έρωτα!

Έστρεψε το πρόσωπό της προς το δροσερό αεράκι που ερχόταν από τη θάλασσα. Από εδώ πάνω, δίπλα στον γκρεμό, το περίφημο σχήμα του Χάρτσαϊντ Μπέι, του Όρμου της Καρδιάς, διακρινόταν ολοκάθαρα, με μια εντυπωσιακή προβλήτα να σχηματίζει το ένα σκέλος αυτής της καρδιάς και μια σειρά από βράχους να σχηματίζει το άλλο. Έμοιαζε περισσότερο με οπίσθια παρά με καρδιά, παρατήρησε η Λάιλα.

Αμέσως όμως διόρθωσε τον εαυτό της. Η Λιλ θα το σκεφτόταν αυτό. Η Λάιλα θα σκεφτόταν πως ήταν χαριτωμένο. Τη Λάιλα θα έπρεπε να την παίρνουν στα σοβαρά σ' ετούτο το μέρος. Αυτή θα τα έκανε όλα σωστά.

Το κινητό της άρχισε να δονείται. Κοίταξε την οθόνη.

Mis U. Πάρε με.

Αγνόησε το μήνυμα. Μετά, αφηρημένα, χάιδεψε το «Σ» και το «Γκ» που βρίσκονταν κρυμμένα μέσα στη μικρή κυματιστή καρδιά στο τατουάζ που είχε στον καρπό της και τάχυνε το βήμα της. Η μαμά της είχε προσφερθεί να την πετάξει μέχρι το σχολείο με το αυτοκίνητο. Η Λάιλα ευχήθηκε να είχε δεχτεί τα ιδρωμένα μαλλιά δεν κάνουν και τόσο καλή εντύπωση.

Μαθητές κατέβαιναν τον κεντρικό δρόμο σε παρέες. Οι αφίσες στα κτίρια για την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, οι σειρές τα φώτα σε σχήμα καρδιάς πάνω απ' το κεφάλι της και η ροζ βαμμένη ασφαλτος κάτω απ' τα πόδια της έκαναν τη Λάιλα να ζαλιστεί. Προσπαθώντας ν' αγνοήσει τον διαπεραστικό ήχο των μεγαφώνων που έπαιζαν ερωτικά τραγούδια, άρχισε να τρέχει πίσω από τα άλλα παιδιά.

Ένωσε έναν πόνο πίσω απ' τα μάτια της και κατάλαβε πως ήταν το ξεκίνημα ενός πονοκέφαλου που είχε προκαλέσει το άγχος της. Στα σκαλιά του Λυκείου του Χάρτσαϊντ η ανάσα της σταμάτησε. Μέσα στο μεγάλο, λευκό κτίριο αντήχησε ο ήχος

του κουδουνιού. Ανεβαίνοντας τρεχάτη τα σκαλιά, κοίταξε πανικόβλητη το τατουάζ της και τράβηξε το μανίκι του σακακιού της για να το κρύψει.

Και τότε έπεσε πάνω σε κάτι σκληρό.

«Όπα!»

Ένα ζεστό χέρι την κράτησε. Κρατήθηκε κι αυτή, για να μην κουτροβαλιαστεί στις σκάλες.

«Περάσαμε αμέσως στις αγκαλιές; Τι έγινε το “Θα σου τηλεφωνήσω εγώ”»;

Σαστισμένη, η Λάιλα άφησε το χέρι και ίσιωσε τη γραβάτα της. Μα πόσο αδέξια ήταν! «Συγγνώμη, αλλά ξέρεις... πρώτη μέρα». Έγνεψε αόριστα. «Τα σκαλιά. Πολύ κακή ιδ...»

Σήκωσε το κεφάλι της. Ο σωτήρας της ήταν ψηλός και γεροδεμένος, και τα ξανθά μαλλιά του λαμπερά και ατημέλητα. Χωρίς δεύτερη σκέψη, άρχισε να τον περιεργάζεται με το βλέμμα. Είχε τη γραβάτα του χαλαρή στον λαιμό και το δέρμα του ήταν αρκετά μαυρισμένο. Ήταν ένα σέξι αγόρι.

Εκείνος ανασήκωσε τα φρύδια του. «Σου αρέσει αυτό που βλέπεις;»

Η Λάιλα ένιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Το κοκκίνισμά της πάντα την πρόδιδε. Μισούσε το λευκό δέρμα της. Έπρεπε να μάθει να κρύβει τα συναισθήματά της, που κάποτε έδειχνε χωρίς να τη νοιάζει διόλου.

«Πρέπει να βρω, ε...» Έψαξε μες στην τσάντα της κι έβγαλε ένα κομμάτι χαρτί. «Το 10E;»

«Α, την τάξη μου», της είπε το αγόρι. «Έχουμε γλώσσα την πρώτη ώρα, με τον κύριο Μόρισον, τον υπεύθυνο της τάξης μας. Θα σε συνοδέψω, αν θέλεις. Είμαι ο Όλι».

«Κι εγώ η Λιλ. Η Λάιλα δηλαδή».

Ακούστηκε ξανά το κουδούνι. Αυτός, χαλαρός και άνετος, την κοίταζε μ' έναν τρόπο που έκανε την καρδιά της να σκιρτήσει.

«Μήπως θα έπρεπε... ξέρεις», του είπε δείχνοντας τη διπλή πόρτα, «να μπούμε μέσα;»

Μα τι έπαθε; Το αγόρι θα νόμιζε πως δεν είχε καθόλου μυαλό στο κεφάλι της, δεν μπορούσε όμως να κάνει τίποτα γι' αυτό. Όταν κοιτούσε τα βαθυγάλανα μάτια του, δεν μπορούσε να σχηματίσει ολοκληρωμένες προτάσεις.

«Είσαι καινούργια. Μπορείς ν' αργήσεις όσο θέλεις».

«Κι εσύ;»

«Εγώ σε βοηθάω», της επισήμανε, καθώς πήγαιναν προς τη γραμματεία. «Σωστά;»

Η γραμματέας έδωσε στη Λάιλα μια στοίβα χαρτιά κι έναν χάρτη. Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Λάιλα σήκωσε τα μανίκια της για να τα κρατήσει καλύτερα.

«Ωραίο τατού!» σχολίασε ο Όλι.

Της Λάιλα παραλίγο να της πέσουν όλα όσα κρατούσε στα χέρια. Είχε πλησιάσει κοντά στ' αντί της, χωρίς να τον πάρει χαμπάρι.

«Εγώ... ευχαριστώ». Ανάθεμα τη βλακεία της! Η Λιλ είχε ήδη κάνει αισθητή την παρουσία της. Τώρα ο Όλι θα νόμιζε πως ήταν ένα κορίτσι μ' ένα ηλίθιο τατουάζ.

Ο Όλι ξεκίνησε με γρήγορο βήμα. «Πρώτα ας βρούμε το ντουλάπι σου. Μπορείς να χώσεις εκεί κάποια απ' τα πράγματα που κουβαλάς».

Παιδιά έμπαιναν βιαστικά στις αίθουσες και τα γέλια κόβονταν απότομα καθώς έκλειναν οι πόρτες. Αρκετοί κοίταξαν τη Λάιλα με περιέργεια. Εκείνη χάρηκε κάπως που είχε παρέα, και μάλιστα ένα τόσο γοητευτικό αγόρι, αλλά την ίδια στιγμή ευχόταν ν' ανοίξει η γη να την καταπιεί. Ένωθε γελοία με τα ρούχα που φορούσε: πρώτη φορά είχε χρειαστεί να φορέσει σχολική στολή. Ένα τσουλούφι πετούσε στο πλάι του κεφαλιού της και προσπαθούσε να το τιθασειύσει ανακατεύοντας όλα τα μαλλιά της. Ήθελε ν' ανοίξει τα χέρια της και να φωνά-

ξει: «Δεν είμ' εγώ αυτή!» Κι όμως, ήταν αυτή. Έπρεπε να είναι. «Λοιπόν», είπε ο Όλι. «Αυτό είναι. Σκουπιδότοπος, κοινόβιο, σωστό αναμορφωτήριο».

Το Λύκειο του Χάρτσαϊντ δεν ήταν τίποτε απ' όλα αυτά. Ήταν φωτεινό, μοντέρνο και απίστευτα καθαρό. Η Λάιλα, που ήταν συνηθισμένη σε τάξεις με πόρτες γεμάτες γκράφιτι και ντουλάπια με σπασμένες κλειδαριές και όχι σε καλογουαλισμένα τσιμεντένια πατώματα και πίνακες ζωγραφικής κρεμασμένους στους τοίχους δίπλα στις σκάλες, το έβρισκε εντυπωσιακό.

«Μετακόμισες πρόσφατα στο Χάρτσαϊντ;» τη ρώτησε ο Όλι, βρίσκοντας το ντουλάπι της.

Εκείνη έχωσε μερικά πράγματα μέσα και κράτησε καλύτερα τα υπόλοιπα. «Ηρθαμε από το Λονδίνο την περασμένη εβδομάδα. Οι γονείς μου έπιασαν δουλειά εδώ».

Αναρωτήθηκε αν θα ζητούσε να μάθει λεπτομέρειες. Τι θα του έλεγε αν το έκανε; Υπήρχαν τόσα πράγματα που έπρεπε να εξηγήσει και δεν είχε καμία διάθεση να το κάνει.

Προς μεγάλη της ανακούφιση όμως, εκείνος δε ρώτησε τίποτε άλλο. Της έδειξε την αίθουσα που μόλις προσπερνούσαν. «Το γραφείο των καθηγητών. Απόφυγέ το, εκτός κι αν κάποιος σε προκαλέσει να ρίξεις απορρυπαντικό στη μηχανή του καφέ».

Η Λάιλα γέλασε, αρχίζοντας να χαλαρώνει. «Εσύ το έχεις κάνει ποτέ;»

Εκείνος χαμογέλασε. «Πώς το κατάλαβες;»

Ανέβηκαν μερικά σκαλοπάτια, πέρασαν μια αστραφτερή βιτρίνα γεμάτη κύπελλα και καλογουαλισμένα βραβεία. Ένας ψηλός τύπος με αθλητική φόρμα βγήκε από μια αίθουσα ακριβώς δίπλα. Κοίταξε τον Όλι αυστηρά.

«Αν δε σκοπεύεις να έρθεις σήμερα στην προπόνηση, Ράιτ, θα σε βάλω στον πάγκο το Σαββατοκύριακο», άρχισε να του λέει. «Δε δίνω δεκάρα τσακιστή αν...» Και τότε πρόσεξε τη Λάιλα. «Ποια είσαι εσύ;»

«Η Λάιλα Μάρεϊ». Το νέο της όνομα ακόμη της φαινόταν παράξενο. «Είμαι καινούργια».

«Κι εγώ της δείχνω πού είναι η τάξη της», συμπλήρωσε ο Όλι.

«Η 10Ε ήταν από εδώ την τελευταία φορά που κοίταξα», είπε ο καθηγητής κι έδειξε τον διάδρομο πίσω τους.

«Κόβαμε δρόμο», είπε Όλι με αθώο ύφος ανασηκώνοντας τους ώμους του.

Το βλέμμα της Λάιλα τράβηξε ένα όνομα που ήταν χαραγμένο στη βάση ενός μικρού ασημένιου βραβείου από ποδοσφαιρικό αγώνα, ακριβώς στο ύψος των ματιών της: «ΟΛΙΒΕΡ ΡΑΪΤ».

«Εσύ είσαι αυτός;» ρώτησε, καθώς το περιεργαζόταν.

«Ο πρώτος σκόρερ τη σεζόν που πέρασε», είπε εκείνος αδιάφορα. «Τα λέμε μετά, κύριε».

«Ράιτ, σε παρακολουθώ», φώναξε πίσω τους ο καθηγητής.

Ήταν ολοφάνερο πως ο Όλι είχε φέρει τη Λάιλα από εκεί για να της δείξει τα βραβεία του. Εκείνη έπνιξε την παρόρμηση που γεννήθηκε μέσα της. Αναρωτήθηκε τι θα έκανε ο Όλι, αν τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε εκείνη τη στιγμή. Η Λιλ θα το είχε κάνει χωρίς δεύτερη σκέψη, η Λάιλα όμως δεν ήθελε να σπαταλά τον χρόνο της με τα αγόρια, όσο χαριτωμένα κι αν ήταν. Από την άλλη πάλι, τι πείραζε λίγο φλερτ;

«Μου αρέσουν τα βραβεία σου», του είπε με μάτια μισόκλειστα.

Το αγόρι τής χάρισε το πιο γλυκό του χαμόγελο. «Αλήθεια;»

Εκείνη ξαφνικά ένιωσε μια αβεβαιότητα. Ποια φλέρταρε τώρα, η Λάιλα ή η Λιλ; «10Ε;» είπε με μια ξαφνική βιασύνη στη φωνή της.

Ο Όλι άρχισε να κορδώνεται για το ποδόσφαιρο. Η Λάιλα τον άφησε να μιλά καθώς διέσχιζαν τον λευκό διάδρομο. «Κερδίσαμε όλα τα σχολεία της περιοχής. Αν και μάλλον πιο σωστό θα ήταν να πω πως τα κατατροπώσαμε. Εφτά-μηδέν σ' έναν αγώνα. Τα πέντε γκολ τα έβαλα εγώ. Όπως καταλαβαίνεις,

όμως, το ποδόσφαιρο είναι ομαδικό άθλημα, έτσι όλοι οι υπόλοιποι παίρνουν όλη τη δόξα. Την περισσότερη. Ένα μέρος της».

«Ποπό!» είπε η Λάιλα καθώς έφταναν μπροστά σε μια πόρτα που έγραφε: 10Ε: ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΡΙΣΟΝ, ΓΛΩΣΣΑ. «Νιώθω σαν να ανακαλύψαμε μόλις τώρα την Αμερική».

«Έχεις πλάκα», είπε ο Όλι με θαυμασμό και έγειρε στην πόρτα, πάνω απ' το κεφάλι της. «Και είσαι και...»

Και τότε, όπως στις ταινίες τρόμου, η πόρτα άνοιξε διάπλατα και οι δυο τους σωριάστηκαν στο πάτωμα, με τον Όλι από πάνω.

Η τάξη ξέσπασε σε γέλια. Ένας ψηλός άντρας με τα χέρια στη μέση κι ένα ζευγάρι γυαλιά να ισορροπεί στην κορυφή του κεφαλιού του κοίταξε τη Λάιλα έκπληκτος. Ο κύριος Μόρισον, σκέφτηκε το κορίτσι γεμάτο ντροπή. Από εκεί που τον κοίταζε έμοιαζε ψηλός σαν βουνό.

«Η Λάιλα Μάρεϊ υποθέτω...» είπε μέσα σε μια δίνη από γιουχαΐσματα και χειροκροτήματα.

Η Λάιλα πάσχισε να σηκωθεί όρθια, σπρώχνοντας τον Όλι. Το πρόσωπό της είχε γίνει κόκκινο σαν παπαρούνα. Άραγε, θα μπορούσε να είχε κάνει χειρότερη είσοδο απ' αυτήν; «Συγγνώμη, άργησα», τραύλισε.

«Όντως, αυτοί οι διάδρομοι είναι παραπλανητικοί».

Πρώτη φορά η Λάιλα άκουγε έναν καθηγητή να κατακεραυνώνει κάποιον με τόσο λίγες λέξεις. Γελώντας δυνατά, ο Όλι υποκλίθηκε προς το πίσω μέρος της αίθουσας, απ' όπου ακούγονταν ακόμη σφυρίγματα.

«Κάθισε κάτω», είπε ο κύριος Μόρισον στον Όλι, λες και μιλούσε σε ανυπάκουο σκύλο. «Δεσποινίς Μάρεϊ, καθίστε πίσω, δίπλα στη δεσποινίδα Νέλσον».

Ο Όλι πήγε με το πάσο του στη θέση του, χαιρετώντας κάποιους από τους συμμαθητές του, ενώ η Λάιλα προχωρούσε μαζεμένη. Ήθελε να ανοίξει η γη να την καταπιεί. Όλοι την κοι-

τούσαν, μιλούσαν γι' αυτήν και την έδειχναν με το δάχτυλο. Ένα αγόρι με γυαλιά την κοιτούσε τόσο έντονα, που φοβήθηκε ότι το βλέμμα του θα της άφηνε κάποιο σημάδι στο πρόσωπο. Με αυτό τον τρόπο εντάχθηκε η Λάιλα στην τάξη. Τώρα είχε ένα τεράστιο βέλος από νέον πάνω απ' το κεφάλι της που αναβόσβηνε: «ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΤΣΟΥΜΠΙΛΛΗ».

Ειδικά ένα κορίτσι που καθόταν μπροστά τής έριχνε κάτι ματιές, σκέτο φαρμάκι. Ακόμη και με την απαίσια κοκκινόμαυρη στολή του σχολείου έμοιαζε με σούπερ μοντέλο. Ήταν λεπτή, με μακριά πόδια, και τα απαλά σαν μετάξι κόκκινα μαλλιά της έπεφταν κυματιστά μέχρι τη μέση της πλάτης της, όπως στις διαφημίσεις με προϊόντα περιποίησης μαλλιών. Ένα ακριβό ασημένιο ρολόι ξεπρόβαλλε κάτω από το μανικέτι του πουκαμίσου της. Το δέρμα της ήταν άψογο και τα μάτια της γκριζογάλανα. Η Λάιλα τα ένιωσε να πέφτουν πάνω της σαν ατσάλινα καρφιά.

«Ωραίο ρολόι», μουρμούρισε, μη βρίσκοντας τίποτε άλλο να πει.

«Έχεις σκοπό να μου το κλέψεις κι αυτό;» τη ρώτησε το μοντέλο.

Η Λάιλα ένιωσε απίστευτη ντροπή. Ήταν ολοφάνερο πως αυτό το κορίτσι έβγαине με τον Όλι. Απογοητεύτηκε.

Ο κύριος Μόρισον της έδωσε ένα φύλλο εργασιών. «Αρκετά κουτσομπολέψατε, δεσποινίδες μου. Στη θέση σας, δεσποινίς Μάρεϊ».

Η Λάιλα διέσχισε την αίθουσα με το κεφάλι σκυμμένο και κάθισε βαριά στο άδειο θρανίο, δίπλα σ' ένα κορίτσι με μια κατάρμαυρη φράντζα που φορούσε κάτι αλλόκοτα σκουλαρίκια σε σχήμα ζιγκ ζαγκ.

«Μη σκοτιζέσαι για την Ιβ, τη Βασίλισσα των Πάγων», είπε το κορίτσι. Μιλούσε με μια ανεπαίσθητα αμερικανική προφορά. «Είναι γνωστό πως έχει παγωμένη καρδιά. Εγώ είμαι η Πόλι. Καλώς ήλθες στο Λύκειο του Χάρτσαϊντ».

«Γεια. Σ' ευχαριστώ», είπε η Λάιλα γεμάτη ευγνωμοσύνη για τη φιλικότητα του κοριτσιού. «Λυπάμαι που μπήκα έτσι. Δεν το είχα σχεδιάσει. Και δεν είναι αυτό που φαίνεται».

«Ο Όλι Ράιτ είναι γνωστός για τους λεπτούς τρόπους του».

Η Λάιλα έψαχνε για ένα δυο λεπτά το μολύβι της, χαρούμενη που είχε κάτι να την αποσπάσει από την αμηχανία που ένιωθε. Όταν σήκωσε το κεφάλι της από τα βάθη της τσάντας της, ανακουφισμένη είδε πως οι περισσότεροι στην τάξη είχαν πάψει ν' ασχολούνται μαζί της. Χαμήλωσε ξανά το κεφάλι της και επικεντρώθηκε στο φύλλο εργασιών. Δεν καταλάβαινε τίποτε της φαίνονταν σαν ιερογλυφικά. Στο μυαλό της στριφογύριζαν όλοι όσοι είχε γνωρίσει εκείνο το πρωινό.

Ο Όλι, ο γοητευτικός παίκτης ποδοσφαίρου που του άρεσε να καυχείται. Η Πόλι, η φιλική Αμερικανή με τα πρωτότυπα σκουλαρίκια. Η Ιβ, η πανέμορφη μάγισσα που ήδη έδειχνε με το ραβδάκι της τη Λάιλα. Ο Όλι και η Ιβ, που ολοφάνερα ήταν μαζί. *Μου μένουν μόνο άλλοι είκοσι τρεις άνθρωποι να γνωρίσω...*

Κοίταξε προσεκτικά την υπόλοιπη τάξη. Το αγόρι που την κοιτούσε έντονα πριν είχε σκύψει τόσο πολύ το κεφάλι του, που η Λάιλα αναρωτήθηκε μήπως τον είχε πάρει ο ύπνος. Αποφεύγοντας τις γεμάτες νόημα ματιές κάποιων αγοριών και το κλείσιμο του ματιού από τον Όλι, το βλέμμα της συνέχισε να περιφέρεται, όταν ξαφνικά πάγωσε.

Αποκλείεται, σκέφτηκε η Λάιλα, ξαφνιασμένη κι αρκετά σοκαρισμένη. *Τώρα έγιναν είκοσι δύο.*

Το πληθωρικό, σγουρομάλλικο κεφάλι της Ρίανον Ουίλς ήταν στραμμένο προς την Ιβ, τη Βασίλισσα των Πάγων. Ήταν και οι δύο απορροφημένες με κάτι που έλεγαν. Μα πώς η Λάιλα δεν την είχε δει; Και κυρίως, πώς η Ρι δεν είχε δει τη Λάιλα;

Σκέφτηκε την τελευταία φορά που είχε συναντηθεί με τη Ρι κι ένιωσε άβολα. Δεν ήταν απ' τις καλύτερες στιγμές της Λιλ.

Είχαν να ιδωθούν δύο χρόνια. Ίσως η Ρι να μην την είχε καταλάβει έτσι που είχε αλλάξει την εμφάνιση και το όνομά της. Ίσως η Ρι να μην ήθελε να την καταλάβει. Ή ίσως αυτό το κορίτσι να μην ήταν η Ρι, σκέφτηκε με ελπίδα.

«Ποια είναι αυτή που κάθεται δίπλα στην Ιβ;» ρώτησε την Πόλι χαμηλόφωνα.

«Είναι η Ρι», είπε η Πόλι επιβεβαιώνοντας τους φόβους της Λάιλα. «Αυτή και η Ιβ είναι κολλητές».

«Η Ιβ βγαίνει με τον Όλι;» ρώτησε η Λάιλα, ανυπομονώντας να μάθει.

Ο Όλι δεν είναι παρά ένας ηλίθιος μπαλαδόρος, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της. Ένας κόπανος που φρόντισε να την κάνει ρεζίλι πριν ακόμη και από το πρώτο της μάθημα. Σίγουρα δεν ενδιαφερόταν σοβαρά για εκείνον – ή μήπως ενδιαφερόταν;

«Πολύ θα το 'θελε. Της έχει γίνει έμμονη ιδέα», είπε η Πόλι. «Αν και, σύμφωνα με αυτά που διαδίδει, είναι θέμα χρόνου. Είναι η βασίλισσα της πόλης, βλέπεις. Τι πιο φυσικό απ' το να βγαίνει με το αστέρι της σχολικής ομάδας ποδοσφαίρου; Είναι μοιραίο», συμπλήρωσε μ' ένα επιτηδευμένο χαμόγελο.

Ο κύριος Μόρισον χτύπησε τα χέρια του.

«Εντάξει, ο χρόνος σας τελείωσε. Βασικά θέματα στο Άνθρωποι και ποντίκια του Τζον Στάινμπεκ. Ποιος αρχίζει;»

Η Πόλι σήκωσε το χέρι της. «Η φιλία, κύριε».

«Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Νέλσον». Το βλέμμα του κυρίου Μόρισον κοντοστάθηκε στα σκουλαρίκια της Πόλι. «Οι κανονισμοί του σχολείου είναι σαφείς, δεσποινίς Νέλσον: μόνο καρφωτά σκουλαρίκια».

Η Πόλι κοκκίνισε. Έβγαλε αργά τα σκουλαρίκια της και τα έχωσε στην τσέπη της, πριν προσθέσει με χαμηλή φωνή στη Λάιλα: «Φυσικά, η Ιβ δεν ξέρει τι σημαίνει φιλία, ακόμη κι αν αυτή τη δάγκωνε στον ντυμένο με την τελευταία λέξη της μό-

δας πισινό της. Αυτό είναι το πρόβλημα όταν είσαι πλούσια και κακομαθημένη. Νομίζεις πως όλοι σου χρωστάνε».

Η Λάιλα ξαφνιάστηκε από το δηλητήριο που έσταζε η Πόλι. *Αν η Ιβ είναι τόσο κακιά, αναρωτήθηκε, τι της βρίσκει η Ρι;* Γιατί η Ρι ήταν ένα κορίτσι με αξιοπρέπεια, τουλάχιστον την εποχή που έκαναν παρέα. Η Λιλ ήταν αυτή που της είχε φερθεί με τρόπο που δεν της άξιζε.

«Καλύτερα να την αποφεύγω, λοιπόν», είπε.

Η Πόλι κούνησε το κεφάλι της. «Όταν η Ιβ Σάμερσταουν σε βάλει στο μάτι, θα το καταλάβεις», της διευκρίνισε με πικρία.

Η Λάιλα αναρωτήθηκε τι είχε συμβεί και η Ιβ είχε βάλει στο μάτι την Πόλι.

Την υπόλοιπη ώρα φρόντισε να αποφύγει τις ερωτήσεις του κυρίου Μόρισον και να δουλέψει. Όταν το κουδούνι χτύπησε, δηλώνοντας πως το μάθημα είχε τελειώσει, έχωσε όλα της τα πράγματα στη σάκα της και ακολούθησε την Πόλι έξω απ' την αίθουσα. Έφτασαν στην πόρτα την ίδια στιγμή με την Ιβ και τη Ρι. Η Λάιλα στάθηκε πίσω απ' την Πόλι, ελπίζοντας πως η Ρι δε θα την αναγνώριζε.

«Κρίμα για τα σκουλαρίκια σου, Πόλι», είπε η Ιβ με αργόσυρτη φωνή, βάζοντας στον ώμο μια ακριβή δερμάτινη σάκα. «Είναι τόσο χάλια, που ακόμα και ο κύριος Μόρισον δεν άντεχε να τα βλέπει».

Η Λάιλα παρατήρησε με ικανοποίηση τη Ρι να κοιτάζει αμήχανη το πάτωμα. Ήταν ολοφάνερα δυσαρεστημένη από το μοχθηρό σχόλιο της κολλητής της.

Η Ιβ έστρεψε την προσοχή της στη Λάιλα, που ένωσε τα ψυχρά γκριζογάλανα μάτια της να σκανάρουν την πεντακάθαρη στολή της και τα καλοχτενισμένα μαλλιά της, εκτιμώντας κατά πόσο αποτελούσε απειλή για την ίδια. Το βλέμμα της σταμάτησε στο χέρι της Λάιλα. Το μανίκι του σακακιού της είχε τραβηχτεί επάνω, αποκαλύπτοντας τον καρπό της. Η Ιβ γούρ-

λωσε τα μάτια της. Πολύ αργά για τη Λάιλα να κάνει οτιδήποτε· το τατουάζ της είχε αποκαλυφθεί.

«Έχεις μια πολύ άσχημη γρατζουνιά εκεί πέρα, καινούργιο κορίτσι», σχολίασε η Ιβ. «Μπορεί κάποιος να το περάσει για τατουάζ. Τα τατουάζ όμως είναι παράνομα, αν είσαι κάτω από δεκαοχτώ χρονών. Οπότε, δεν είναι τατουάζ, σωστά;»

«Άσ' την ήσυχη, Ιβ», επενέβη η Πόλι. «Λάιλα, πάμε».

Τα πόδια της Λάιλα όμως είχαν στυλωθεί στο πάτωμα. Αν κι είχε την πρόθεση να μείνει μακριά από μπελάδες, τώρα φοβόταν πως δε θα τα κατάφερνε. Η Πόλι δεν άξιζε ένα τόσο σαρκαστικό σχόλιο για τα σκουλαρίκια της. Ούτε και η ίδια άξιζε μια τέτοια αντιμετώπιση μόνο και μόνο γιατί τόλμησε να μιλήσει στον Όλι. Ποια νόμιζε πως ήταν και συμπεριφερόταν λες και της ανήκε όλο το σχολείο; Ο θυμός άρχισε να φουντώνει μέσα της, καυτός, δυνατός και ορμητικός.

Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε κατάματα την κοπέλα. «Δε ρωτάς καλύτερα τον τύπο που χτύπησε τατουάζ τη φράση “Βασίλισσα των Πάγων” στον πισινό σου;» τη ρώτησε.

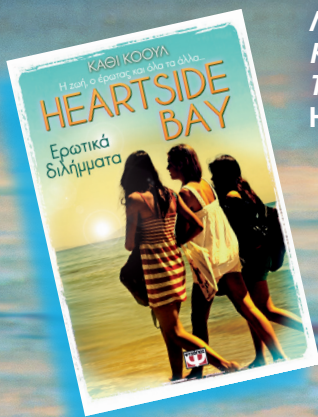
Ακολούθησε σιωπή. Η Ιβ αγριοκοίταξε τη Λάιλα σαν να μην πίστευε στ' αυτιά της. «Τι είπες;»

Εντάξει, σκέφτηκε η Λάιλα. Η Λιλ μόλις έκανε την εμφάνισή της. Μια ματιά όμως στο πρόσωπο της Βασίλισσας των Πάγων την έπεισε πως άξιζε τον κόπο.

«Με άκουσες», της απάντησε. «Πάμε, Πόλι. Βρομάει ψαρίλα εδώ πέρα».

Η ζωή, ο έρωτας και όλα τα άλλα...

Η Λάιλα Μάρει είναι αποφασισμένη να αφήσει πίσω της τον παλιό, επαναστατημένο εαυτό της και να κάνει μια καινούργια αρχή στο Χάρτσαϊντ Μπέι. Όταν όμως ερωτεύεται τον Όλι, το πιο όμορφο αγόρι του σχολείου, αποκτά έναν εχθρό: την Ιβ Σάμερστουν, ένα πανέμορφο και κακομαθημένο πλουσιοκόριτσο που διεκδικεί παθιασμένα τον Όλι και θα κάνει τα πάντα για να γίνει δικός της...

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
HEARTSIDE BAY!**

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-1015-9

9 786180 110159

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 15703